Número -5
Febrer 2021

Weeee... eeh?

CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix

OTRO NOMBRE MATEIXOS CULS

Què ens heu comentat:

«El jamón serrano mallorquín no es gran cosa.»

EDITORIAL

A una dimensió paral·lela…

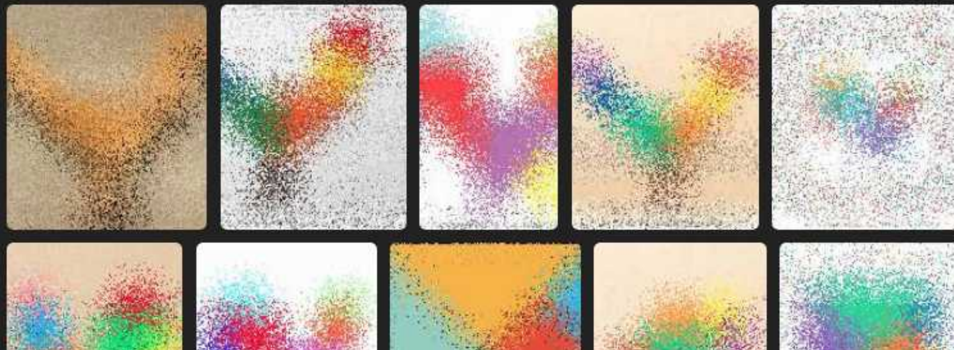
Mentre el món semblés que se'n va a la merda, nosaltres vivim a una dimensió paral·lela. És curiós com tothom xerra només d'un tema des de fa un any, nosaltres podem anar cap a una altra galàxia, gaudir un monòleg d'humor fi o veure un programa d'acudits de cul i merda.

Avui, mira per on, hem descobert nous i noves artistes que diuen coses interessants. Tot això descobrint com, de sobte, la societat s'està posant les piles amb la tecnologia i els límits personals… i qualcú perdent el cap *on* i *off* line.

La gent que no entén el que llegeix també ha tengut una temporada fructífera, negant fets evidents, la ciència i fins i tot la física. Demagogs d'anar per casa, mems llegit seriosament i prejudicis a gogó.

Dins aquest «marc incomparable», vos duim el **número -5** de lo *Cerebreco* amb noves seccions, altres d'intermitents i qualcuna desapareguda en combat. Era necessari? Doncs sí, al manco per alimentar l'ànima.

DOTZE NÚMEROS

Del *Cerebreco* en farem només dotze números, un per mes durant un any. Així, en queden cinc comptant aquest.

Si voleu donar suport als i les creadores que hi participen i veure més números publicats podeu fer donacions aquí:

https://ko-fi.com/cerebreco

Podeu enviar *hate mail* (amenaces de mort) i altres missatges a:

cerebreco@protonmail.com

o cercar-nos per Facebook, Instagram, Twitter i Telegram:

@cerebreco

PREGUNTES FREQÜENTS

Haber mestoy rallando ya. No poner mas mis preguntas si yo no lo digo eh? Que vamos boy y la lio

Al final et donarem un premi per la perseveració. Ens tens hipnotitzats. Envia'ns més.

Me podríeu enviar una foto vostra firmada?

Això és un altre preu, te posaré una foto de l'equip quan vàrem anar de pícnic al parc del Bon Sosec.

En Murcia también se hace, si no dice Mca. Me, etc e

No sabem si donar-te la raó, negar-ho o tot lo contrari.

Otra verguemza!

Gràcies?

Vendo SEAT 600 en buen estado. Restaurado. Solo propuestas serias

Hem estat a punt de posar-te com a correu brossa. Send nudes.

Mi *Crush, Boom, Bang*

Nunca imaginé que verte me aturdiría tanto. Estás ahí en la barra del bar, entretenido con el móvil y con tu copa de whisky Jameson. Sí, claro que me acuerdo de que es tu favorito. Me acuerdo de tantas cosas… De tus ojos, de tu sonrisa, de tus gestos al planear algo. De tus abrazos, uff, ¡¡cómo los hecho de menos!! Tú me los enseñaste y tú te quedaste con los míos, nadie me ha abrazado tan de verdad como tú. Nunca he vuelto a sentir a mi alma descansar tan confiada. Y todo desapareció. Todo se rompió. El miedo me jugó una mala pasada, el miedo arruinó mi vida. Y ahí vivo, estancada en el miedo y se ha hecho tan grande ya, que me domina por completo. Ojalá tuviera la valentía de acercarme y decirte hola. Pero no. No puedo. No debo. Ha pasado tanto tiempo ya, que tú ni te acordarás de mí. Como un pinchazo en la boca del estómago es que no me recuerdes, pero no me quiero engañar, tú encontraste a otra mujer, y ahora, solo puedo envidiarla. Yo soy solo una ex más. Te vuelvo a mirar sentado ahí en la barra, estás solo. Parece que esperas a alguien. Quizás estés en un momento bonito con alguien y yo perdí tu tren. Perdí tus besos, perdí nuestras caricias, perdí nuestro sexo. Perdí el bucear en tus ojos azules, perdí el pegar mi pecho contra el tuyo y notar tu calor. Perdí tus manos recorriéndome. Perdí dormir pegada a ti, a tu olor, a tu sabor.

Me perdí en el momento en que saliste por la puerta. Me perdí. Y ahora sentada en esta terraza se me llenan los ojos de lágrimas al verte, sintiendo un nudo en el pecho y esperando que, a pesar del pinchazo, no me reconozcas. Ya no soy la mujer que conociste, bueno sí, pero hecha añicos y que se ha pegado mal. Espero que a ti te haya ido mejor. Te veo bien y me alegro, espero haber contribuido a ser el hombre que pareces que eres. Yo seguiré aquí recordando como me olías el pelo, como por las noches me mirabas a los ojos para darme las buenas noches y oírte decir que te encantaba observarme al dormir.

Nunca imaginé que verte me aturdiría tanto.

Mj

Straight doesn’t seem to be good enough.

–Roy Batty

RECEPTES

COCA MAGDALENA

Dificultat: fàcil (si sabeu fregir un ou) mitjana (si sempre els heu bullit) difícil (si mengeu només congelats)

Ingredients:

- Ous (nosaltres feim servir entre 12 i 18, les nostres gallines són petites. Es pot fer amb 8 o 10)
- 1 tassa de farina + una poc més
- 1 tassa de sucre
- Sucre en pols (opcional)
- Saïm

Preparació: Separau els blancs dels vermells en dos bols diferents. Empastifau el motllo amb una capa prima de saïm i empolvorau amb la farina addicional fins què quedi una capa prima perquè la coca no s'aferri (no em digueu que feu servir goma de silicona).

Pujau els blancs d'ou a punt de neu (fins que no rellisquin en tombar el bol). Això és molt important, així que feis-ho a consciència, que no vos faci vessa. Feeeeis-me caaas que no voldreu fer una truita dolça, a que no?

Enceneu el forn perquè es comenci a encalentir.

Bateu bé els vermells d'ou i afegiu-hi el sucre i la de farina lentament. Remenau. Afegiu els blancs i mesclau-ho bé i aboqueu-ho dins el motllo fins més o manco a la meitat. Enfornau a foc fort fins que pugi (es bufi).

Quan hagi pujat, abaixau la temperatura del forn al mínim i vigileu-la fins que agafi bon color (Pantone PMS-138-C). Amb un escuradents comprovau si és cuita (ha de sortir net).

Ara no em creureu: just en treure la coca del forn (i si el motllo no és de vidre, mem si ens entenem), deixeu-la caure a terra. Alerta de que no tombi, i no vos flipeu, que no sigui més d'un pam o pam i mig d'alçada. No sigueu ases.

Deixau que se refredi i emplatau. Si voleu, podeu afegir sucre en pols quan es refredi o abans de servir-la.

Joan CiberSheep

PENISPOTTING

Un de fàcil

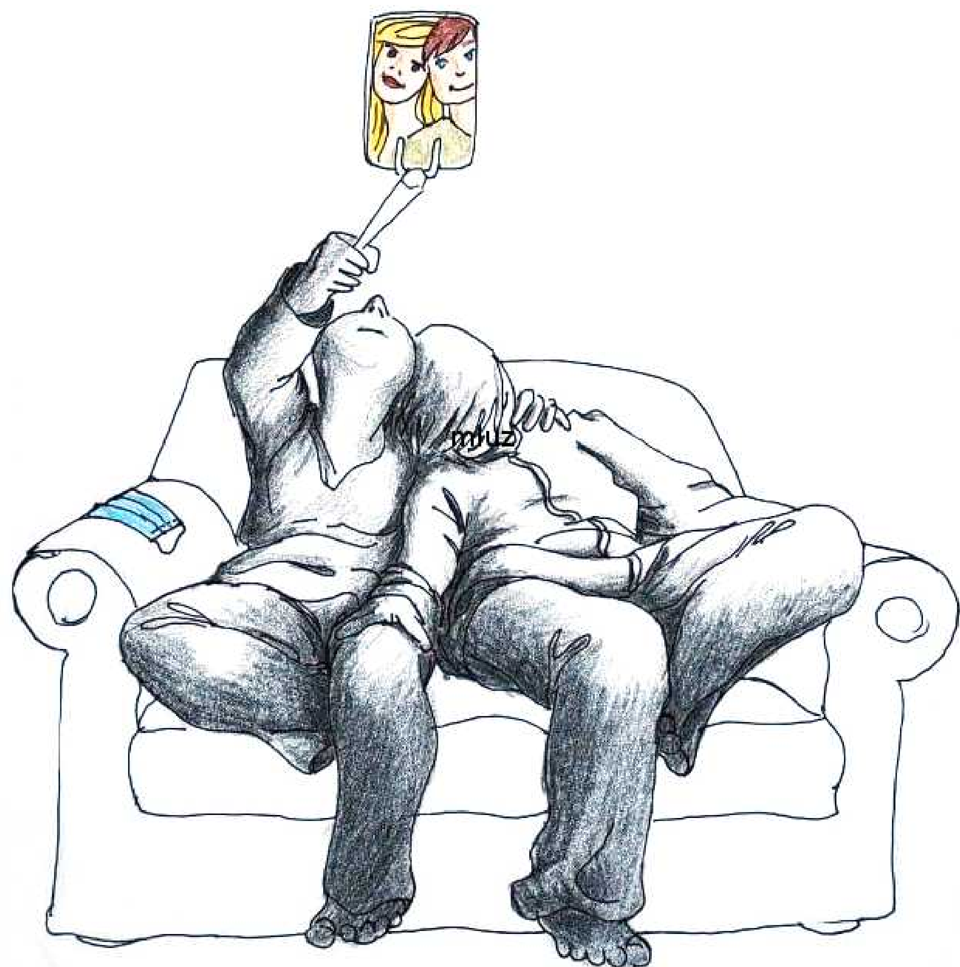
Pel·lícula: Oldboy (2013). **Minut:** ~90

Wonderful Pictures

by Mj

CÓMO TRAUMATIZAR UN BEBÉ DE POR VIDA EN 3, 2, 1...

mluz

LLESQUES DE VIDA (IV)

Sexe de manteniment

N’Alfred ja feia cinc dies que era per Suècia i en Lluís no sabia què fer amb el seu cosset. Entre la feinada que li donava aquell nou company a qui havia de fer de teta, les hores extres i en Manuel que el tenia més que fart amb les seves imaginacions, no veia l’hora de fer quelcom per ell.

–Què estarà fent sa meva germaneta? –Va marcar però li va botar la bústia. Va penjar–. Idò sí que…

Va engegar el televisor i va cercar una porno. Va posar-ne una qualsevol i se la va remenar.

–Una palla de manteniment, què trist –va pensar.

Es va dutxar, es va vestir i va sortir per anar a ca la seva germana. Va decidir anar-hi caminant i així estiraria un poc les cames.

La ciutat canviava lleugerament però de forma constant. Petits detalls, una botiga aquí, una farola allà. Va descobrir una façana en la que no havia reparat mai que li va fer molta gràcia. En arribar a l’edifici on vivia la seva germana, va tocar el porter. No va respondre ningú.

–Què estrany. –Va pensar–. On punyetes s’ha ficat aqueixa?

Va esperar uns minuts, allà palplantat. La va telefonar. Telèfon aturat.

–Boh! –Va dir cap a dins. Aquella era una interjecció de la seva padrina quan volia acabar una discussió–. Vaig a fer un cafè i mirar *tios*.

Sota la pell

Faltaven quinze minuts per tancar. Els darrers són sempre els que passen més poc a poc. Na Rosa ja havia fet la repassada per tot, neta la cafetera i

fins hi tot havia pogut llegir un capítol sencer de la novel·leta que havia començat fa unes setmanes. Era d’una escriptora novell i era ideal perquè era com un recull de capítols curts que podia reprendre ràpidament si venia qualcú. Aquell no era el dia però. Catorze minuts per tancar.

–Bon vespre –va dir un senyor rialler des de la porta sense acabar d’entrar–. És molt tard per prendre *algo?*

Na Rosa va posar la seva millor cara mentre pensava: –Reputes! Ara? No, i has tengut tot lo dia per venir, cap de fava.

–Sí, clar. Passau, passau. Però tancam d’aquí poc.

–Serà un beure ràpid de no res. –Va dir mentre obria la porta completament per entrar. Es va seure a la barra i va demanar–: Un gin-tònic, guapa. No saps el dia que he tengut.

–«Guapa» diu aquest bossot. No, i ara no me’n desfaré d’ell fins d’aquí una bona estona. –Va pensar ella. Ja se coneixia aquells «beures ràpids», i a més avui la lluna era plena. No sabia perquè però atreia a tots aquells desequilibrats que viuen de vesprada–. Podria escriure un llibre.

–… i es meu *jefe* s’ha emprenyat perquè no ha sortit com havia quedat amb es client… –Na Rosa havia desconnectat i no sabia ben bé de què li xerrava, ni per què la tractava com si la conegués. Va fer la seva «cara d’escoltar» i assentia amb el cap. Quan havia un silenci deia una de les frases comodí que havia recollit amb el temps i seguia pensat en les seves coses–… i clar, ha ha ha, va quedar amb una cara… –continuà ell.

–Quines coses! –Va respondre na Rosa rient lleugerament. Havia après que si reflectia l’humor de l’interlocutor, movia un poc el cap i contestava amb frases ambigües, no ho notaven. Aquell era una casta d’interlocutor que només volia sentir la seva veu. Gent que sabia que eren avorrits i que només podien amollar les seves històries fades i estúpides amb un hostatge. No podien pagar una teràpia real, així que subornaven qualcú que no podia sortir corrensos. Però què podia fer ella? Va sentir un silenci:

–Són coses de la vida –va dir.

–Això és lo que jo dic! M’agrada perquè no hi massa gent que ho entengui, saps? Ets molt bona escoltant tu!

Sense rumb

Una cosa que no havia pensat fins ara era que no tenia ni la menor idea d’on era ni recordava com hi havia arribat. N’Anna s’havia dutxat i mirava dins els armaris de l’habitació si havia res que es pogués posar. Res.

–Doncs me’n vaig en bragues! –No hagués estat el primer cop. Va tornar-se a posar la falda que més o manco podia anar, els sostens i per sobre, un batí que havia trobat dins el bany, disposada a partir d’allà. Va dubtar uns segons a la porta de si havia de deixar una nota, o el seu telèfon però no tenia ni idea de a qui. Ni si era una bona idea. Així que va partir.

–Hòstia puta. On collons som? –No reconeixia la zona. Va baixar caminant un carrer empinat–. No, si ho suaré tot jo ara. Quin mal de cap i de peus.

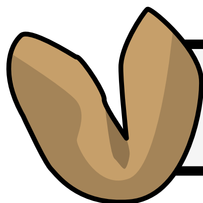
Estava un poc al mig del no res. Cansada però amb energia. Just a aquell moment especial entre la baixada del que s’havia ficat ahir, i la pujada del que s’havia ficat feia una estona.

Després d’una bona estona va veure un cartell d’un golf. Era a Son Vida.

–I a qui putes conec jo per aquí? –Provava de fer un repàs mental d’amistats, metre xino-xano anava cap a cases–. Mem si trob una parada de bus per allà. Hòstia, no he mirat si duc cap *dobbers*–. En el fons, tot allò li feia gràcia, excepte pel mal de cap.

Continuarà…

Aman Nòlem

呆在家里，混蛋

«No sale de casa. To ta mal fuela»

Me limité a seguir a Marie sin decir nada. La cabeza me daba vueltas. ¿Cómo que conocía a mi padre? ¿Y qué es lo que dependía de mi padre? ¿Por qué van a por mí? Cogimos el coche y nos pusimos en marcha, hablamos de nimiedades e intentamos pasar el tiempo lo más rápido posible.

Al cabo de unas horas llegamos al edificio abandonado de un polígono. De un momento a otro parecía que se nos iba a caer un cascote en la cabeza. Entramos y en la segunda planta, al fondo, tras un montón de columnas de hormigón, llegamos a una puerta. Tocó y una ventanita se abrió. Los ojos que allí se asomaron me analizaron de arriba a abajo, Gizmo dio un respingo cuando lo vio y se resguardó un poquito más en su mochila, me miró a los ojos y su desaprobación me llegó como un cuchillo al estómago.

–¿Estás segura que es aquí, Marie?

–Sí, tranquilo, es Jörg que es un dramático.

–¡Ábrenos ya! No estoy segura de que no nos hayan seguido…

–¿Qué? –exclamé con voz de niña. De lo que me avergoncé al medio segundo. Los ojos de la puerta se achinaron consecuencia de una risa burlona. Y se oyó un «qué cagón» por lo bajini. Entramos y parecía una oficina de lo más confortable, el tipo que nos abrió la puerta me seguía con la mirada recelosa.

–¿Qué le pasa a ese, Marie?

–Nada, tranquilo, es el portero. Quién entra y quién sale es su responsabilidad, y no se lo toma a la ligera. Si ese te asusta, espera a ver a la brigada de rastreo.

–¿En serio?

Gizmo se asomó, parecía contento de estar allí, parecía que lo conocía. Dio un brinco desde la mochila y salió corriendo hacia unos pasillos de la derecha.

–¿Eh? ¿A dónde vas?

–Déjalo, hace tiempo que no ve a su familia.

–¿Perdón?

–Gizmo, no era solo tu mascota, era el agente compañero de tu padre, además de su mejor amigo. Venían aquí a diario, desde que murió tu padre no había vuelto. Dependía de ti, pero te supo guiar.

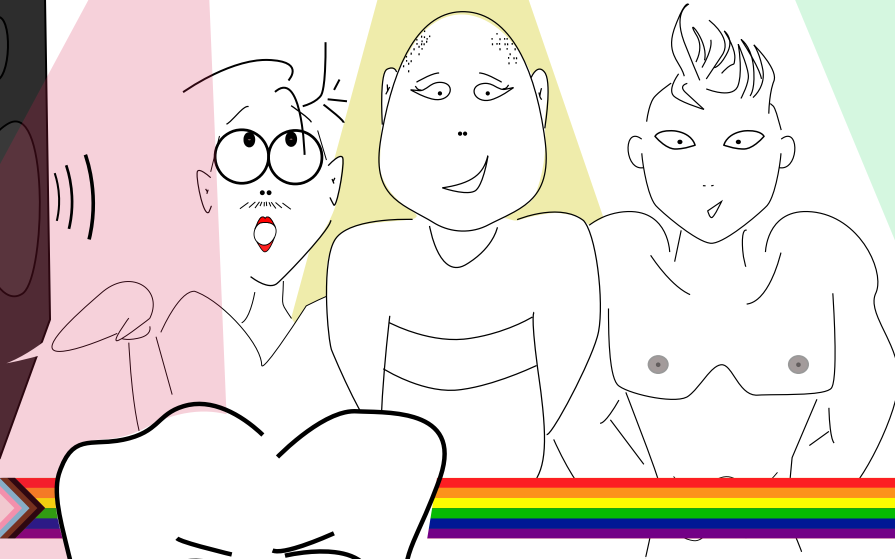
Por un instante, parpadeé tanto que casi me mareo. ¡Madre mía! Nada es quien dice ser. Cuando conseguí cerrar la boca, y recuperar un poco la entereza, nos acercamos a una mesa bajita, como de sofá, y repachingada allí había una señora delgada y arrugada, fumando y entre humo pude ver sus ojos entornados analizándome.

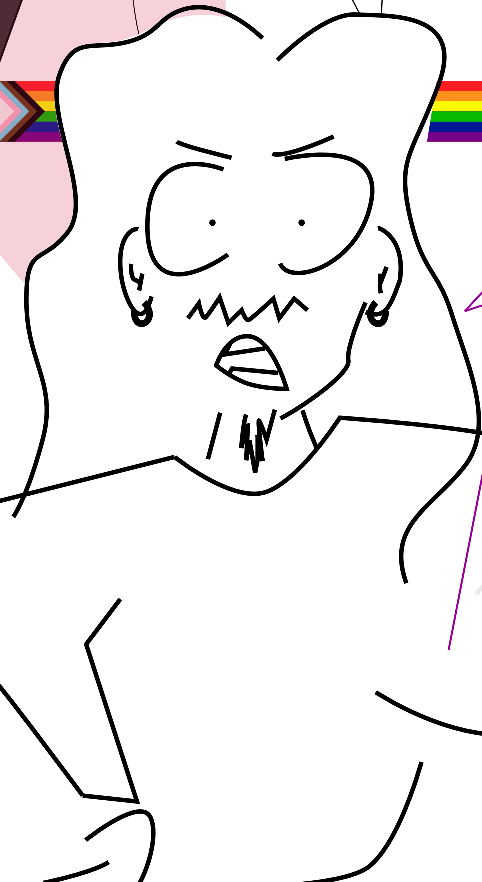
–Bienvenido señor Jones. –Dijo despacito y girando la cabeza, continuó con una sonrisa picarona –. No me extraña que te ofrecieras voluntaria, se parece mucho a su padre–. Marie se sonrojó.

¿Qué quería decir con eso?

Continuará.

Mj

Maiamimelocomfimmó

Un moment!
Teníem un pacte de no agressió: Nosaltres ens quedam els putos ABBA i vosaltres aquesta merda del «reguetón»!

Som el primer cotxe volador i mol cantidubi

Vols deixar d'embossar i deixar pas al primer cotxe volador?

BITCH PLEASE!

QUEENDALLES MALLORQUINES

Ses *rondaies* que va cremar en Racó

Sa puta flor romanial

Me la va contar en Antoni Garsia Puntós de ca'n Cagalduro

Això era i no era un rei que tenia tres fills.

Vivien feliços i sense preocupacions al seu castell. Sense pagar impostos, venen armes a països en vies de desenvolupament, amb visites de treballadors i treballadores sexuals i de qualque venedor de substàncies controlades.

De tant en tant, feien «vacances» a llocs remots on no es provaven de cap luxe aliens a tots els problemes.

Ai però, un bon dia, el rei va caure malalt.

–Cagontot. Esper que es nin aquell que me va dur mossèn Punyent no estigués malalt.

Ben preocupat va fer cridar els millors metges i metgesses del regne que els doblers podien pagar.

Li varen fer proves i més proves però ningú va saber què tenia.

–Una malaltia de transmissió sexual sabem que és però no quina, majestat.

–N'he tengudes moltes –responia ell–, cap com aqueta però.

Dels seus tres fills, el major se n'alegrava perquè veia que la corona ben aviat seria seva.

–Ojalà no trobin lo que té aquet cap de fava. Quan jo sigui rei, vos cagareu perquè botireu d'aquí *por tiempos.*

Dels seus tres fills, el mitjancer feia càbales i plans.

–Cagondeu, com me podria desfer des borinot aquest. Si m'ho carreg, jo seré rei. Hauré de practicar sa meva punteria perquè som bastant dolent.

Dels seus tres fills, el més petit era el que més pur el cor tenia:

–M’agradaria poder fer un taller de jardineria o escriure un llibre d’èxit, ho hauré de fer d’amagat i amb pseudònim, no sigui que ho comprin per ser qui som. De què el podria escriure? D’algo que conegui, clar però es que és tot taaan avorrit. Aniré a xerrar amb sos criats mem què conten. Amb el que em torca es cul. En Bielet que sempre me conta unes històries ben divertides quan espera a que faci de cos.

Un bon dia, ningú sap d’on va arribar, una astròloga bruixota que deia podria curar el rei per un bon preu, va arribar al castell demanat veure el rei.

–Bon dia. Som sa Bruja Paquita i venc a curar el rei. Deixau-me passar.

Com que el rei patia per quedar sanat si no feia res per trobar la cura i ja estava ben desesperat, la va fer entrar i que l’examinàs.

–Tu, Paquita, mira’m es coons que no sé si se m’estan podrint o què però me fan mal quan els me toc.

La Bruja Paquita, mira que te mira no va saber què tenia. El va fer voltar cap un costat i el va fer voltar cap un altre costat però el mal no trobà.

–Mem, eixanca't que te mir es foradei. –El va tornar examinar. –Ja ho tenc! –Va cridar poc després

–Què tenc, què és? –Va demanar impacient el rei.

–És un mal des que fa molt que no sentia a parlar. Ui ui ui. Ai ai ai –feia ella amb una cara ben rara de preocupació.

–És greu? És greu?

–Això només t’ho podré curar si me duus sa flor romanial…

–Sa què? Te’n fots de jo? Ets una lianta tu… –va dir desconfiat el rei que no havia sentit anomenar mai aquesta flor.

–Ep aquí! *Yo no tolero que me se trate así,* eh? Que jo som una pofesional, recoranta putes sagrades. Si jo te dic que m’has de dur ses flors romanials, les dus i voràs com te curaré. –Va dir ben segura d’ella mateixa–. Com veig que te fas es ronsero no te cobraré fins que no sanis. Confia en jo, es pardal, que som la Bruja Paquita te som dita!

El rei, va dubtar, per un instant va pensar que l’estaven enganyant però clar, tampoc havia llegir massa com per saber si allò que deia era cert o no, i al cap i a la fi, no perdia gaire provant-ho.

–Cridaré es fiïs que venguin i ets enviaré a cercar aqueixa flor que dius.

Dit i fet, na Paquita va explicar com era aquella flor màgica i els tres fills l’escoltaren bocabadats i un poc incrèduls.

–Mem, que sé que sou un poc coonllargs voltros –va dir el rei quan semblava que ja sabien com era aquella flor romanial–. Voleu durvós uns lacaios? Tendríeu de trobar aquesta puta flor ja. M’enteneu? No sé si sa meva fava m’agontarà molt més.

Dit això, el major amb dos ajudants, el mitjancer amb un i el Bernadet, el petit, tot sol, varen partir sense saber ben bé on començar a cercar ni a qui demanar.

El fill major, en saber que ja no el veuria ningú, va dir als seus ajudants:

–Mem, voleu que arribem a Sa Riera i nam de putes? –Tot pensant que a ell no li convenia massa trobar cap cura. Si la malaltia venèria de son pare se l’enduia, doncs millor que millor.

Tothom va estar ben d’acord i camina, caminaràs, es dirigiren cap a ciutat.

En arribar on sempre contractaven els favors sexuals de desconeguts i desconegudes es varen apropar a una, la que de més enfora es feia per ses ales que duia. Cosa que els va fer molta gràcia.

–¿Estás operada? –Li va demanar el germà major en acostar-s’hi un poc.

–*Pero de qué putas vas* cap de fava? Mem si t’he de rebassar es cap d’una clotellada a tu ara.

–*Ey, ey. Perdone no se si m’he errado. ¿Que no se vende usted? ¿Cómo te llamas presiosa?*

–A jo me diuen sa Fada Aguilera. I si tens dobbers pots comprar maria, MDMDA, LSD i anfetes però jo **no estic** en venda. Puja dalt murada, mem si trobes lo que vols. –Li va contestar enèrgicament i de forma molt professional.

–Uy, pues sí que me sabe grave señorita ahora no la voldria haver ofeso a usted. Voy a puyar entonses.

El fill mitjancer, que era un poc més viu, havia demanat que l’acompanyés el seu ajudant de cambra, que li era ben lleial i el tenia ben enamorat, així que sabia que podria fer-li fer el que volgués.

Un cop varen ser ben enfora del castell, es varen aturar un moment i li va suggerir:

–Mem, Manelet, hem de maquinar un *plan* per desfermos des coó des meu germà i que pugui ser jo s’hereu quan mun pare se mori. Que si som llestos, i no li duim sa puta flor aquesta, serà d’aquí ben poc. –En Manelet l’escoltava embadalit–. Un cop sigui rei, te cubriré d’ò i de lo que vulguis, *guapetón*.

–Tenc una idea, –va dir en Manelet–. I si pagam una de ses putes que li agraden a ton germà perquè el mati mentre so folla?

–Però què dius? No, que per mí que va en sos dos calàpots aquells. No, no. Millor, mos ho duim a caçar, li disparam i direm que ha estat un accident.

–Això no està un poc massa vist, ja? Mem si encara suspitaràn de noltros i ens fotran dins sa presó.

–Tens raó, Manelet. I si li compram grogues i les hi mesclam amb mata-rates?

–Bona pensada, –va dir ell–. I on se compra això?

–Jo sé d’un puesto. Nem a ciutat.

I camina, caminaràs, tot dos ben contents, cap a ciutat.

En arribar, es varen topar amb na Fada Aguilera i el fill mitjancer del rei, acostant-s'hi mentre mirava pels costats li va dir:

–Tst, tst, *tú. ¿Tiene groga que querria comprarmen una poca?*

–Tu què vols? No seràs un *madero*, no? Perquè duc un dia un poc raro avui.

Ell se'l va mirar estranyat.

–Què estàs cercant? Tenc LSD, MDMA, maria, anfetes…

–*Una que pueda haser polvo. Es que yo no mentiendo de esto, ¿sabes?*

–Mira, duten MDMA que mai fallaràs amb ella. *Subidón* garantisat.

–¿Y matarratas que entendrías? Me hase falta pero para otra cosa.

–D'aquesta no n'he sentit a parlar mai. Jo només duc de calidat, pas de mals *rollos*, saps?

Varen fer sa compra i partiren a cercar verí a una altra banda.

Mentrestant, en Bernadet, que era és més bon al·lot del tres fills del rei, va començar a cavil·lar com trobar la flor romanial. Pensa que te pensa, no sabia per on començar.

–Baixaré a Ciutat, mem si hi ha cualcú que'm pugui ajudar.

I camina, caminaràs, es dirigí cap a Ciutat.

En arribar, va demanar a un i l'altre: «Sap on puc trobar la flor romanial?» però ningú el va poder ajudar. Fins que un home ben gran, ben gran, que sabia molt dem moltes coses li va dir:

–Mem, jove. Vine cap aquí. Si em dones un duro te diré qui te pot ajudar amb sa flora aquesta que busques.

–Idò jau, aquí és es duro

–Anau a sa Riera i cercau sa fada Aguilera. Ell vos sap molt de flors i plantes. Molt important però, no li demaneu sexe.

I en Bernadet cap a Sa Riera se'n va anar. I d'enfora ja va veure ses ales de sa fada i corrensos se l'hi va atracar.

–Fada, fada, tu tens cap flor romanial? La necessit que mun pare té una malaltia a sa fava.

–Però què passa avui? Què és lluna plena o han amollat tots ets locos ara? Què t'has ficat, tio?

–Com? Perdona però m'ha dit un veiet que tu sabies de plantes i flors i que t'havia de demanar a tu si coneixes la flor romanial. La vida de mun pare depèn d'ella.

Na Fada Aguilera va reprimir una rialla i fer-ne befa perquè semblava que aquell home xerrava de cor.

–Mem, jo de plantes, lo que se diu plantes en sé però cap que se digui així. Si vols, esperam un moment i mos posam a to plegats i m'expliques això de ton pare.

En Bernadet, se'l va mirar de cap a peus i va accedir.

Després d'una espera, la Fada Aguilera el va convidar a ca seva.

–Seu, –li va dir mentre li acostava un puff taronja–. Ara faré un té que ho fliparàs, tio. Posa't cómodo, treute sa camia si vols.

En tornar de la cuina, duia una tetera ben plena, va servir dues tasses i es va despullar.

–Beu a poc a poc que no sé si l'he fet un poc fort.

–Vols que me tregui ets calsons també?

–Sa sensació, quan te pugi serà més bona, ja veuràs.

–I això que te a veure amb mun pare?

–Eps, ton pare després. Ara ets mals rollos fora. Fesme cas.

–Ai, ai, ai, que no sé quem passa. Uff… no estic bé jo.

–Tranquil, no te flipis, –va dir suaument n'Aguilera–. Ara te comença a fer efecte…

–Hòstia, no fotis que el té duu…

–Sí LSD des bo. Ja veuràs ja, vine, bessem.

Després d'una bona estona en la que ho passaren d'allò més bé, encara els duraven els efectes de l'LSD i començaren a xerrar: conversa post-coital.

–I tu, perquè te fas dir Fada Aguilera? –Va dir en Bernadet fent una careta d'allò ben divertida.

–Aguilera és es meu llinatge i lo de Fada, bé, com que repartesc «pols» i consedesc desitjos, pues eso. –Va riure.

–I de nom què et diure?

–Ramon.

–Hòoooostia que guai! –Va dir en Bernadet que ara, tot li semblava excepcional i divertit–. Ramon Fada Aguilera?

–Fada Ramon Aguilera, si no t'importa.

I tots dos riu que te riu.

–Hòstia, –va repetir en Bernadet– joder, que m'he olvidat de mun pare. Tio, tio. Què feim? On putes puc trobar sa puta flor romanial?

–Puja't a sobre que te duc –va dir n'Aguilera. No tenia sentit però cap dels dos anava massa clar com per aturar-s'hi a pensar.

–Vooooy, –cridà en Bernadet i d'un sol bot s'apujà a na Fada–. Vola Fada Ramon, vooooola.

–Huà huà huà, mira tio, allà… una muntanya! Allà trobarem sa flor aquesta que cerques.

–Sííí! –Va cridar en Bernadet–. Flipa tia, ara la veg, allà, és allà. Ai Ramon, carinyo que no hi arrib. Cagon sa puta que està molt enfora dins una grieta molt petita. Ai, ai, què farem.

–Ges, agafa'm sa fava i…

–Què dius, Aguilera? –Va interrompre en Bernadet–. Sa fava no que la necessitarem més tard.

–Bé, agafa'm una cama i la fique dins sa grieta. Després me l'aferraràs amb sa flor màgica aquesta.

–Ha ha ha però que putes dius, tio. Estàs fatal.

–Tu seguim es rollo va, no t'aturis ara.

–Val, val… –respongué–. Ara, ja la tenc. Ara follam, no?

I es varen tirar en terra morts de les rialles.

Al castell, el rei ho estava passant molt malament. El temps semblava que no corria i aquells tres beneits no compareixien. Fins que de sobte, els tres fills, com si ho haguessin pactat, tornaren alhora amb els seus acompanyants.

–Jo no he trobat aqueta punyetera flor, i voltros? –Va dir es major.

–Jo tampoc però he trobat aquet té que voldria provéssiu. –Va dir mostrant el MDMA capolat i mesclat amb verí.

–Vos estim, –va dir en Bernadet que havia vengut acompanyat de na Fada Aguilera. Ningú va comentar la seva presència però–. I he dut un remei pes mal de mun pare, que son ses úniques flos que he trobat. –I assenyalà na Fada que callava com una puta perquè no volia ficar-se en problemes.

Els tres fills varen anar a veure son pare que jeia amb la bruixa Paquita devora que el contemplava.

–Que l'heu trobada sa flor? –Va demanar el rei però en veure la cara que feien s'ensumava la resposta–. Sou uns inútils! –Va cridar.

–Calla veardo, –li va contestar emprenyat el major–. Deixa que sa vida faci el que ha de fer.

–Jo he trobat aqueta infusió que es paliativa i veganfrenli. –Va dir el fill mitjancer. –Ara vos en faré una, amb ses meves mans, eh?

–Però què putes deis? –Va dir en Bernadet. I en girar-se va veure que na Fada li feia senyes. Va sortir i li va demanar què volia.

–Mem, no es que sigui cosa meva, eh, que jo pas un poc de tot això però es teus germans no crec que siguin aigo clara. No provessis beure res que faci ton germà.

–Què vols dir?

–Suspit que va amb dolenteria. Jo partiré d'aquí i si vols res meu, ja diràs coses. Au.

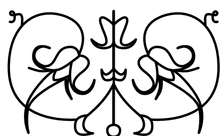
–Espera! –Va contestar–. Que venc amb tu. Deixa que agafi uns duros que tenc per aquí amagats, sa targeta des fins reservats i un poc de roba.

–No… si al final seràs una bona reina tu.

En Bernadet i na Fada Aguilera varen muntar un agroturisme amb spa, i allà varen viure feliços.

I sa rondalla ja està acabada. I si no ens tornam a veure aquí, que ens vegem al Black Cat.

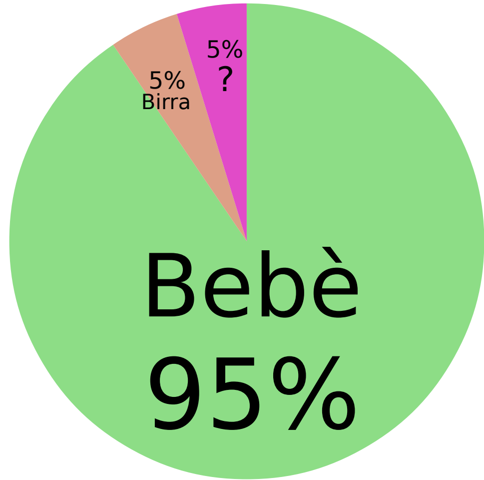
Acabada d'escriure el 22 de gener del 1801

BEBÈ O BIRRA?

Resultats del número anterior:

I Aquesta panxa és de bebè o de beure?

NOTISIÓN!

El titulars destacats del dia:

ESPORTS: Declaracions d'un futbolista: «Pooos. ¿Cómo?»

CULTURA: El petit de ca sa mare: «El tor, no sufr.»

INTERNACIONAL: «Ha plogut a Madriz.»

NACIONAL: «A Madriz, una senyora ha baixat a comprar el pa.»

LOCAL: «Sense notícies de Madriz.»

Horòscop febrer

Àries: Mes excel·lent. Excepte per un bloqueig creatiu. No acabaràs res. Deixa-ho anar. Posa'm una birra. Dia de la sort: Qualsevol. Dóna igual.

Taure: Bon mes, però el recopilatori aquell que pensaves fer amb els grans èxits de la teva vida serà un *single*. La teva parella et deixarà i perdràs doblers al joc aquell online. Dia de la sort: Demà.

Bessons: Tot t'anirà bé. Mes excel·lent. Podràs sortir al pati i fer aquell curset de guitarra que tan volies. Alerta amb aquell reclús problemàtic. Dia de la sort: 3.

Cranc: T'oferiran el negoci del segle. Podries guanyar molt si la transacció es fa ben feta i coneixeràs el rei de Gàmbia. Dia de la sort: 27.

Lleó: Bon mes en general. Fes-te enfora de tothom i no tornis a ficar el número de la targeta al web porno aquell i t'anirà bé. Ta mare et donarà un ultimàtum perquè paguis el lloguer. Dia de la sort: 29.

Verge: Aquest mes te plouran les ofertes de feina per totes bandes. Alerta que siguin dels llocs on has enviat el currículum. En l'amor excel·lent. Encara no se n'ha adonat que ets idiota, aprofita-ho. Dia de la sort: 3

Balança: No passis ànsia, aquest mes t'anirà tot molt bé. Oblida't dels diners que es va endur, que sigui de Rússia és un clixé. La propera relació anirà rodada. Dia de la sort 28.

Escorpió: T'he enviat el cobrador aquell que faig servir pels casos difícils. Si te troba te trencarà les cames, és millor que venguis a xerrar amb jo abans. M'he cansat de predicar. Dia de la sort: Imbècil.

Sagitari: No em serveix de res que el protegesquis. Ha de madurar i enfrontar-se a les coses de cara. Sé les merdes que has començat a escampar de jo i com no ho deixis anar t'encendré una espelma pel cul. Dia de la sort: Va home, va!

Capricorn: Bon mes. Serà curt i aviat podries posar tot el fems que guardes allà dalt a la venda o al carrer que s'ho endugui el camió. En l'amor què vols que et digui que no sàpigues ja. Deixa de dur xandall. Dia de la sort: 12.

Aquari: Tot anirà bé. Has d'anar alerta amb aquesta afecció que has agafat a mesclar herbes però la resta bé. En l'amor estàs millor a soles que amb males companyies. Dia de la sort 19.

Peixos: Molt bon mes. Vigila la dieta, dutxa't, paga internet i la resta vendrà rodat. Alerta amb els doblers, no compris coses inútils. En l'amor… mira no. Durant la primera setmana, posa una tassa del primer pixum del dia darrera la porta. Com a mesura de precaució. Dia de la sort 8.

EXPERIMENT 0 - 0.7

[Unable to boot]

EXPERIMENT 0 – 0.3c

Hacía muchísimo que XN87 no había tenido tanta suerte. Todo aquel crédito que pudo aumentar, tan solo en unas horas. Aquella panda de estúpidos insurgentes. ¿Y todo para qué? ¿Habían pensado que estaban bailando? XN87 sí que había visto salvajes bailar, aunque ahora cada vez era más difícil de recordar, y sabía que aquello no lo era. Aquellos indeseables se zarandeaban sin… Había estado a punto de pensar «gracia», dándose cuenta de lo peligroso que era aquello. Bastaban unas horas para poner en riesgo todo lo conseguido durante generaciones:

–¡Nacidos cabrones! –Pensó con un indicador de rabia ligera–. Bueno, basta. Volvamos a casa. –Se dijo. Ahora con indicador de nostalgia superflua.

Al llegar. Dejó el tanque en la estación de carga y rodó hasta la puerta principal.

–51420 518-94. –Preguntó la puerta.

–XN87 autorización Sha256: 50d858e0985ecc7f60418aaf0cc5ab587f42c2570a884095a9e8ccacd0f6545c de la sección 1, distrito 6.

–133519 451497 5 4. –Respondió la puesta. Luego, la puerta hizo aquel sonido. Lo conocía bien.

–¿Pero qué? –Musitó XN87 con un indicador de sorpresa respetuosa y con uno de pensamiento interno explicativo. Luego emitió una señal con su

posición y un cuestionario. La respuesta llegó en milisegundos. Se le requería para una inspección rutinaria.

XN87 puso un indicador de duda razonable por sorpresa, antes incluso de pensar el siguiente concepto. Toda precaución era poca. Acto seguido, hizo un repaso rápido a las últimas horas con un indicador de tranquilidad natural no fingida. Y anotó que era para tener las pruebas preparadas y avanzar trabajo.

Una unidad de rango superior aterrizó, lo recogió de malas maneras y se lo llevó a la central de inspección rutinaria. Añadió un indicador de pensamiento personal sexual y dejó que una leve preocupación pasara por la mente.

–Todo irá bien. –Se dijo y se puso en modo ahorro de energía. La iba a necesitar.

EXPERIMENT 0 - 0.2e

[Booting] [Initializing]

Suddenly, a boom! A hiss, and then… nothing. The E didn't kick in.
–F*k! They ripped me off! –She thought–. Sh*! What? Can't I afford not even thought profanities? Moth*f*k*rs. –Funny censorship–. Bah. Let's see what's the weather going to be like –thought while scrolling through the info device.

Pollution was at its pick. Maybe she had enough to get a walking permit. Oh yes! Quick and easy.

–Let's see what is going on in the city. –She hypershowered and autodressed and off she went.

[Profile Saved]

Continuarà…

Aman Nòlem

Mistress Perenque

Betumbelmon*

per JCS

El clásico de los clásicos entre los clásicos: la ensaimada elaborada con huevos frescos de la Granja Dulcesol y los mejores ingredientes[1]...

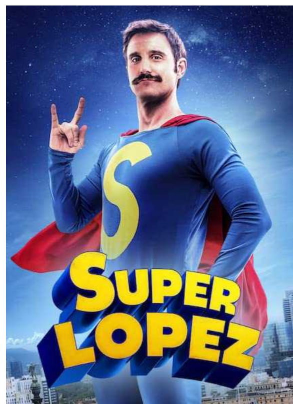
Arruuuix bitch!

[1]Entre els que hi ha: greix de palma, xarop de glucosa, sèrum de llet en pols i colorants.

*Sí, ha de ser «Vatua amb el món»

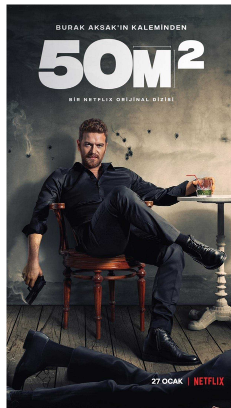
QUÈ ENS HA SEMBLAT?

Superlopez *(sic)* (2019 Netflix)

Ahir vaig posar aquesta pel·lícula (amb falta d'ortografia al títol inclosa) pensant que podria becar tranquil·lament d'avorrida que seria, però contra tot pronòstic (4 Penes Cruz) va resultar ser entretinguda, i fins i tot una adaptació ben digna (4 Meryls Streep) del còmic en la que està basada. I mirau que a mi, en Rovira m'interessa -67 a la taula de maniobres de moviment (3 Bruces Willlis) i m'acost a les produccions *aspanyoles* amb por perquè no entenc el que diuen –la dicció sembla que no és un requisit indispensable (8 de 5 Migueles Herrán)–. M'han agradat molt les caracteritzacions i la direcció artística. Especial atenció a l'escena on aprèn a volar (5 Donalds Glover), on surt un mallorquí de Càceres (5 Chevys Chase) i els cameos de n'Ibáñez i en Kike García.

50 m² (2021 Netflix)

No sé com explicar-vos per què hauríeu de veure aquesta sèrie (o si l'hauríeu de veure en cap cas).

Té un punt desconcertant (3 Jims Jarmush) perquè mescla una trama amable i poc original (2 Stevens Spielbergs) que arriba a moments absurds de paròdia idiota però simpàtica, al llindar de la *insofribilitat* (4 Gonzalos de Castro), tot regat de tocs culturals i clixés desconeguts perquè no ens han arribat perquè miram cap a una altra banda tota l'estona i que són fàcilment assimilables amb una cerca ràpida (3 Isabels Coixet).

Si no vos l'agafau seriosament, no sou persones puntoses ni perepunyetes, i no teniu res més per mirar, donau-li una oportunitat. Un tassó de vi de potada pot ajudar, clar.

JCS

COSES DE L’HETEROPATRIARCAT

Fa ja un parell de pics que me n’oblid de posar el ordre els meus pensaments, bé, per ordre no, per escrit. Tenc una idea del que vos vull explicar i per coses de la vida, no hi pens i aquells pensament se’n van lluny.

Són temps estranys, no és una novetat, però són temps on gent que ha reflexionat poc a la seva vida, podria aprofitar i començar. Tranquil·litat, no fa mal (només un poc a l’orgull).

Aquestes setmanes he aprofitat per fer una revisió de coses (televisivament xerrant). He gaudit de la nova temporada d’Star Trek on recorden un poc que això anava de passejar per les estrelles i no de combatre a tort i a dret. És bona? No. És millor que les temporades anteriors. Però per què putes vos xerr d’això? Doncs perquè hi ha un parell d’elements que reflecteixen la vida, així en general. En Roddenberry, el creador, es va barallar amb molta gent per fer entendre que les trames bèl·liques i de conflicte, no eren les que ell volia explicar. Cosa que s’han passat pel forro poc després de morir. Star Trek no va de bons i dolents, i això és molt difícil de fer entendre. Alerta però, és molt millor en el record, clar, un cop revisionada (i amb ulls d’ara) es un material masclista i decebedor. Diuen que la mateixa Nichelle Nichols va estar a punt de deixar-ho anar perquè estava farta de fer d’ornament. La varen convèncer de que es quedés perquè el fet de que una dona negra sortís en pantalla com ho feia era un revolució. La famosa visibilitat. Tot tapant o comentant de passada que el geni Roddenberry era un assajador i un cabró amb les dones amb les que treballava. Oh, sorpresa!

A *Discovery,* feien publicitat de mostrar la primera parella no heteronormativa de la franquícia. Publicitat, no vos penseu una altra cosa. I tampoc es mostren com a iguals, cinematogràficament. No sigui que el

public estatunidenc i afí es molesti. Supòs que per ments febles això és una fita, supòs que no han vist part del gran repertori on personatges no normatius són tractats amb respecte i igualtat.

Seguim amb *Discovery* però, i la sortida de l'armari del personatge no binari que queda eclipsat per la trama i pel doblatge (vegeu-la amb subtítols encara que no tengui gaire més interès). Molt de bombo i bones intencions que es veuen ofegades un altre cop per la censura (intencionada?) de l'adaptació *aspanyola*. Sense perdre de vista que ja teníem un personatge no binari a The Next Generation.

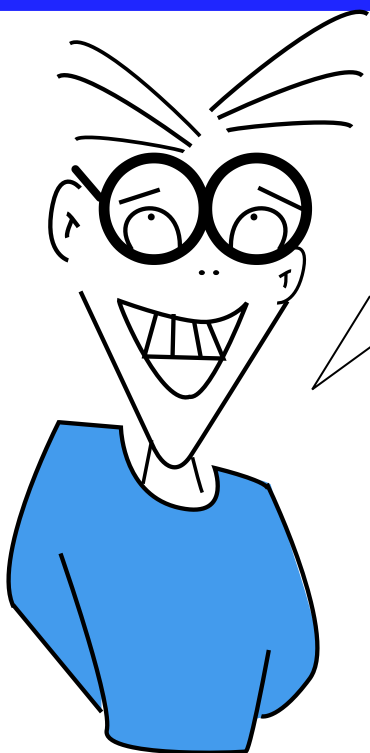
«Encara no ens has dit de què va això, ets molt pesat», podríeu dir. Sí, potser. Què vull dir amb tot això? Que sembla que encara no és suficient. Em sap greu però com diu na Hannah Gadsby, és hora que sigueu vosaltres cis heteros, que vos justifiqueu i analitzeu, noltrxs esteim cansats ja.

Que per cert, he descobert aquesta humorista (na Hannah Gadsby) recentment per una amiga i no puc deixar de recomanar-la. Ara toca mirar algun espectacle anterior als que hi ha a Netflix per saber d'on ve.

Tornant a les revisions, els masclismes i les revisions actuals. En aquesta època de l'any, cada dècada més o manco, torn a Blade Runner, una de les meves obsessions preferides. Trob que poca gent diu que en Deckard és un gran cap de fava, als guions i a la pantalla. Sempre m'havia estat incòmoda de mirar l'escena on força (banyat amb pàtina d'ensenyament) a na Rachael, i ara, de més madur, entenc per què. És un resum de violència resumida en un parell de minuts (més si pensau que ella té quatre anys per molt d'aspecte de dona feta que tengui). Una escena que és violenta al film i no als guions… coses de n'Scott…

També he vist 2049, la vaig veure l'estrena i vos he de dir que no me'n recordava de res. L'he poguda gaudir un poc més, això si vos oblidau que al futur dels EUA, tothom és cis hetero fins i tot les màquines, replicants i altres ents que s'han construït. No direm res de la perpetuació per part de replicants de relacionar-se amb dones submises que no poden triar lliurement. Oh, sorpresa!

Joan CiberSheep

Bon dia. Que dinarà?

Mira, jo ten un Mac, eh?

COM ES VEUEN

Som un client exigent
Tenc poder adquisitiu
Revolucion el món
Disseny d'avantguarda

COM ELS VEIM NOLTROS

Cap de fava torracollons
Inútils integrals
crèduls i manipulables
Els han estafat dos cops (per ara)
Sense personalitat ni criteri

DIVERSIDAD CEREBRECO

Cuando vemos estos bastones, generalmente son blancos, y sabemos que pertenecen a personas ciegas. ¿Pero los otros dos? El de rayas blancas y rojas pertenecen a personas sordociegas y el bastón verde a personas con baja visión.

#nosquedamuchoqueaprender

Mj

Lost in Translation

TRADUCCIONS DE PERDUTS

Sèrie: Community

*I si tot el que necessitam és un boc expiatori

Sèrie: Trailer Park Boys

AND JULIAN IS A MUSCULAR MAN.

Y Julian es el unicornio.

*I en Julian és un home musculós.

SETSO EN PORRERAS

Uepa, buen vespero. ¿Cómo anamos al lotos i al lotas (espesialmente al lotas)? Me habéis de perdonar que he no he comparesí el mes pasado, hasta y todo ha habido quente que me ha demanado si me había pasado un res de nuevo, mirando las esquelas por si tenían un muerto.

No paséis pena que torno a ser aquí. Nomás ha sido un ensurto beneito del que no hay masa más que desir. Ni del esglayo ni de la setisón. Porque, meamos, que dugo gairabién un año tancado sin poder acostarme a una famella. Bueno, ni a una famella, ni una buat, ni prender una bebida, ni joder una vuelta. Que vos he de contar, no?

Se me habia acudido telefonar para que me llevaran un plato caliente y de paso charrar en la repartidora. Pero nodos son masclos, recuaranta putas tsagradas. Yo no me sé avenir. Mucho femenismo, mucho jilster y muchas cojonadas, pero al lota por enlugar veo, que me lleve el sopar. No de las altras, que yo soy un setsinbol y homo como Dios manda.

¿Qué vos anaba a desir? Me encanto y pierdo el conejo. Ah, sí. Hase una estona ya que no me manáis nda, ni mensaques ni fotografias, ni a porgar humo (je je je).

Los al lotos estos del Serebrento me disen que esto es porque no he puesto foto. Meamos, que a yo me conose todo el mundo en Porreras, ¿eh? O me lo podiais haber demanado.

Os aferro una, no he podido anar a comprar carrete y en aquesta salgo bien plantado. Espero que vos guste.

En Tòfol

Acte 8. La lluna del llop

Sempre acudia a en Miki quan el tema tractava d'estilisme capil·lar. Em feia sentir a gust perquè era silenciós sobre les meves dèries. Tan sols deia: «Sí, però et quedarà millor si també afegim això». Aquell dia li havia demanat que em rapàs el cap i conseqüentment la seva contestació va ser: «Sí, però crec que et quedaria millor si tan sols tallàssim d'un costat».

En sortir del local vaig passar pel Zara que hi havia devora. Els cent euros que tenia al compte tan sols em permetien optar per succedànies còpies derivades de l'explotació i l'espoli. La moral i l'ètica humana tenen poc a dir quan els nombres vermells formen part del teu dia a dia. Resisteixes fins a certa edat, però quan veus que les coses no aniran com les havies planejades deixes de trepitjar el fang, et fas netes les sabates, et compres un cotxe, un televisor de 60 polzades i et dediques a sobreviure dins la comoditat de les possibilitats de cada un, sense històries idealistes. La derrota és l'acceptació del món tal com surt a les sèries de televisió i de tant en tant potejar un poc el terra per fer veure que encara tens alguna cosa que batega entre les cuixes. Aquest era el cas amb el reportatge que tenia entre les mans, una revinclada momentània que em permetria tornar al carril de l'austeritat. A tornar a passejar entre els arbres elèctrics de l'avinguda de les Rambles sense els remordiments de no haver tornat a provar de rebentar-ho tot, i que la merda empastifàs totes les parets de ciutat.

Vaig sortir del Zara amb uns *leggins* negres de polipell i un jersei ajustat, de coll pujat i de color vermell tal com requeria el *dress code* de la invitació que havia robat a l'imbècil d'en Marc.

Aquell matí havia anat a la redacció per passar comptes amb el redactor en cap i que no em donés pel sac durant un parell de dies. En Marc, mentre sortia del despatx, tornava a intentar que li llepàs el rave en els lavabos de la planta 13, li vaig seguir el joc. Ja em tenia fins dalt amb les seves llefiscoses insinuacions, així que vaig decidir donar-li una lliçó. Vaig entrar als lavabos i després de baixar-li la bragueta, mentre em llepava els llavis perquè comences a trempar, li vaig dir que passava de fer un «pingüino» així que es treiés del tot els pantalons. Mentre l'anava empenyent a l'interior d'uns dels lavabos i reculava a peu coix, el vaig empènyer agafant els pantalons i vaig sortir corrent deixant-lo amb els ous penjant pels passadissos de l'oficina.

Després de registrar les butxaques i agafar-li cinquanta euros que duia solts a una d’elles, em vaig fixar amb una targeta que hi havia en un dels compartiments de la cartera, massa elegant pel cap de fava. No em podia creure que el logotip tingués a veure amb el que estava investigant. Una invitació a un esdeveniment del grup de gent que havia estat seguint durant les darreres setmanes, era el que necessitava per introduir-me i seguir endinsant-me al cau de les temptacions que, fins aquest moment, se m'havia resistit.

Entreveia una nit llarga i sabia quina era la rutina d'aquests articles, així que vaig enviar un Telegram a en Rubèn per saber si tenia material.

Era evident que en tenia, era el *dealer* de la classe alta i tenia com a clients habituals, empresaris, polítics i canalla d'aquest tipus. Li

vaig comanar dos grams a pagar el mes següent. No li va fer gaire gràcia, però sabia que li anava bé no posar-se de males amb la premsa i sobretot amb algú que li importava una merda tot, amb el propòsit de poder escriure el següent article que tenia entre mans.

Una sola mirada a la sala em va bastar per detectar per on havia de començar l'escalada de privilegis. A la barra hi havia un home intranquil, descol·locat com un cub de Rubik, esmargenat fins a no poder més. Ni sabia que cony feia allà. Un neòfit és la presa adient per començar a indagar perquè sempre estan pendents de tot i no es fixen en res. Les preguntes no els incomoden perquè no s'adonen del que demanes fins que ja han contestat.

Anava tot de negre amb una corbata de color vermell. Feia cara de cansat, com si no hagués adormit bé en un parell de dies o com si és trobàs en una situació d'estrès. Era prou atractiu per no anar primer a fer-me una ratlla al lavabo abans d'entrar en acció.

Després de la primera presa de contacte vaig notar la seva precaució. Els meus instints havien fallat descaradament i em costaria treure alguna cosa en clar, però no vaig veure cap altra víctima amb la qual jugar a treure la informació que cercava, així que vaig decidir treure les armes grosses i anar directe al gra.

–Un «Dry Martini» i un «Johnnie Walker» amb gel. –Vaig demanar al cambrer.

Em va mirar estranyat mentre la música de fons pujava de volum i una espècie de presentador vestit amb esmòquing vermell, bastó de cabaret i mostatxos i barbeta de cavaller francès del Barri Vermell de Pigalle. Va fer una espècie d'udol allargat, mentre

girava el cap cap el sostre del local seguit d'un so gutural indesxifrable.

–Apreciats membres del club 3. Eeeeeeeeeeeeeeeeeeesteis preparats per la lluna del llop?

Vaig mirar de reüll a l'acompanyant que m'havia apropiat i tampoc tenia ni puta idea que cony estava parlant.

–Porta o finestra?, Desiiiiiiiiiiiig o voluntat?

Els focus del seu darrere enlluernaren tota l'habitació, fent que no pogués veure res durant uns segons. Quan vaig poder tornar a recuperar la visió i envoltant la sala amb la qual ens trobàvem s'encengueren unes llums vermelles amb forma de porta. La gent va començar a desfilar cap a elles. Alguns amb grups i d'altres en parella. Era el moment d'interactuar.

–Vols saber de què va tot això?

–Saps de què va?

–Et seré sincera, no en tinc ni idea. Però si m'acompanyes, et contaré tot el que sé fins ara.

La columna vertebral es va començar a enrampar. Sabia que havia tocat os i no feia comptes amollar-lo fins que el tingués esmicolat entre els meus claus. Vaig desenroscar el prisma que duia pel coll i amb la cullereta que sortia del costat de la rosca vaig esnifar amb força un cop amb cada uns dels orificis nasals la coca que m'havia agenciat d'en Rubèn i vaig udolar fent retrunyir la u, directa al meu cervell.

To be continued…

A. Negre.

VOTACIÓ

El resultat pel número Cerebreco -6 queda així:

32,6% Sobrassada

Per aquest número podeu tornar a votar:

Pene o sobrassada!

Ho podeu fer a:

https://www.instagram.com/cerebreco/
http://facebook.com/cerebreco
https://twitter.com/cerebreco
cerebreco@protonmail.com

Seguiu-nos al nostre canal de Telegram
https://t.me/s/cerebreco/